

Statu quo ante

(Συμφοραί πτωχοῦ γραφέως)

Οἰκτεῖρατέ με, φίλοι μου, διότι εἶμαι δυστυχῆς ἄνθρωπος! Ἀφότου ἤρχισαν τὰ σοβαρὰ ἐν τῇ Ἀνατολῇ γεγονότα, ἀφότου ἤρχισαν τὰ συλλαλητήρια, ἀφότου ἤρχισαν αἱ θεωρίαι τῶν ἐφημερίδων, τὰ κύρια ἄρθρα, αἱ ἀγορεύσεις εἰς τὸ ὑπαίθριον, ὁ βασιλικὸς λόγος καὶ αἱ ἐπ' αὐτοῦ συζητήσεις, ἀδιακόπως βασανίζει τὸν νοῦν μου ἡ ἰδέα τοῦ καθεστώτος, ἡ ἰδέα τῆς ἰσορροπίας καὶ ἀνεγείρονται ὡς σκόπελοι εἰς τὸ πνεῦμά μου αἱ τρεῖς ἐπὶ κεφαλῆς λατινικαὶ λέξεις.

Ν' ἀποκατασταθῇ τὸ καθεστῶς! . . . Θεέ μου, Θεέ μου! ἀλλὰ ποῖον καθεστῶς; τὸ καθεστῶς με ὦ ἢ τὸ καθεστῶς με ο; ἢ τὸ καθεστῶς με ο εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ με ὦ εἰς τὴν γενικὴν, ὅπως πρεσβεύουσι μερικοὶ ὅτι πρέπει νὰ γράφεται; Ἐάν δὲν λυθῇ πρῶτον ὀριστικῶς τὸ ὀρθογραφικὸν αὐτὸ ζήτημα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λυθῇ πᾶν ἄλλο πολιτικὸν-ἢ ἐθνολογικόν;

Καὶ ἡ ἰσορροπία; . . . Καταλαμβάνετε τί εἶνε ἡ ἰσορροπία; Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἐγκέφαλός μου ἀπώλεσε τὴν ἰδικὴν του σκεπτόμενος ν' ἀνεύρῃ τὴν ἐξήγησιν. Διότι κατὰ περιέργον σύμπτωσιν ὅλα τὰ παράγωγα καὶ τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ἴσου ὅλα ἔχουν σημασίαν . . . ἀνάποδον. Παραδείγματός χάριν τὸ Σύνταγμα λέγει ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε ἴσοι ἀπέναντι τοῦ Νόμου· τί εἶνε λοιπὸν ἡ ἰσότης; . . . Ἡ ἰσότης εἶνε ἡ ἰδιότης ἐκείνη τὴν ὁποῖαν . . . ὁ πρῶτος ὑπαστυνόμος ἤμπορεῖ νὰ σοῦ σπάσῃ τὰ πλευρά, ἂν τύχῃ νὰ ἔλθῃς εἰς διένεξιν μετὰ τινὰ ἐκλογεῖα βουλευτοῦ συμπολιτευομένου καὶ νὰ ἔχῃς δίκαιον. Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἰσοζύγιον· ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἰσοζύγιον ἐσήμαινε τὸ κατ' ἔτος ἐξογκούμενον ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἔλλειμμα πολλῶν ἑκατομμυρίων, ἕως ὅτου κατηντήσαμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἦτο τυπογραφικὸν λάθος ἀντὶ ὑποζύγιον—λέξεις καταλληλοτάτη πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, αἶροντος μεθ' ὑπομονῆς τὰ φορτία τῶν ἑκατομμυρίων τῶν ἀμαρτιῶν τῶν προϋπολογισμῶν τῶν ὑπουργῶν του. Καὶ βλέπετε ὅτι ὁμιλῶ πολὺ γενικῶς. Θέλετε καὶ ἄλλο; Ἰδοὺ· εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὁ Ἰσοκράτης ἦτο μέγας ρητωρ καὶ σήμερον ἂν εἰσέλθῃτε εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης θὰ ἴδῃτε ὀκτώ ἢ δέκα Ἰσοκράτας . . . μικροὺς παῖδας οἵτινες «κρατοῦν τὸ ἴσον τοῦ ψάλτου». Ἀλλὰ μήπως νομίζετε ὅτι οἱ μαθηματικοὶ κανόνες περὶ τῶν ἴσων ἰσχύουν; Ἀπατάσθε! Προχθὲς μετέβην νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα ἐξάδελφόν μου, συνήντησα δὲ εἰς τὴν οἰκίαν του ἕνα ἐξάδελφον τοῦ ἐξαδέλφου μου. Ἀμείσως μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τὸ μαθηματικὸν ἀξίωμα: τὰ δύο τινὶ ἴσα, ἴσα καὶ πρὸς ἄλληλα· τείνας λοιπὸν τὴν χεῖρα οἰκείως εἶπον πρὸς τὸν ἄγνωστον:

— Εἶσαι ἐξάδελφος τοῦ ἐξαδέλφου μου; ἄρα καὶ ἀναμεταξύ μας εἴμεθα ἐξάδελφοι, ἐπειδὴ εἴμεθα ἴσοι πρὸς ἀλλήλους.

Ὁ ἐξάδελφος τοῦ ἐξαδέλφου μου ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἀγέρωχον καὶ ὀργίλον ὡς νὰ τὸν ὕβριζον. Ἐπληροφορήθη κατόπιν ὅτι ἦτο σύγγαμβρος τοῦ ἀμαξηλάτου ἐνὸς τῶν ὑπουργῶν.

Ὡ! ἡ ἰσορροπία! τὸ καθεστῶς! μὰ τὰς 30 σελίδας τῶν πρωτοκόλλων τῆς πρώτης συνεδριάσεως τῆς Συνδιασκέψεως, δὲν μοῦ ἀφίνουσι τὸν νοῦν ἡσυχον οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν. Χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ προϊστάμενός μου εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἰδὼν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐργάζωμαι ἀνεγίνωσκον τὰ κύρια ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων, μ' ἐπέπληξεν αὐστηρότατα.

— Ὅλο τὸ πρῶτὸν καθεστῶς! . . . μοὶ εἶπεν.

— Κύριε, τῷ ἀπήντησα ἀξιοπρεπῶς, ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ «πρῶτον καθεστῶς.»

Ὁ προϊστάμενος ἐξῆλθε φρυάττων, ἀλλ' ἡ ἀγανάκτησίς του μετετρέπη εἰς σεληνιασμὸν ὅτε ἀνεῦρεν εἰς τὰ ἔγγραφα ἄτινα τῷ ὑπέβαλα πρὸς ὑπογραφήν λέξεις γαργαμμένας οὕτως: « τοῦ δήμου Ἰσ-Ἰρωπίων » « τοῦ ἐπιστατοῦ quo τοῦ ταχυδρομείου » « ἀνελελήθη τῶν πραγμάτων » κτλ.

— Κύριε, τῷ εἶπον ἰδὼν τὸ σπινθηροβόλον βλέμμα του, συγχωρήσατέ με ἂν ὑπάρχῃ κανένα λάθος. Ἐὰν ἔγραφα ἐπιτροχάδην βιαζόμενος νὰ ἐξέλθω ἐπειδὴ ἔχω αὐτὴν τὴν ὥραν Συνδιάσκεψιν με ἕνα φίλον μου! . . .

Ὁ προϊστάμενος ἐξῶ φρενῶν ἐποίησε τοιοῦτο διάθημα—πᾶν ἄλλο ἢ φιλικὸν—πρὸς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τοῦ σώματός μου, ὥστε ἀπώλεσα πραγματικῶς τὴν ἰσορροπίαν.

Ἄλγῶν καὶ ἀπηλπισμένος ἐτρέπην εἰς φυγὴν, εἰσῆλθον δὲ εἰς τὸ πρῶτον παράτυχόν ζαχαροπλαστεῖον διὰ νὰ ἡσυχάσω.

Ἐκραξα τὸν ζαχαροπλάστην καὶ τὸν ἠρώτησα:

— Ἐχεις ρούμι;

— Μάλιστα.

— Ἐχεις καὶ μέλι;

— Ἐπίστε.

— Τότε πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ κατασκευάσῃς μίαν Ρουμ-μελίαν . . . Καὶ εἰ δυνατόν νὰ εἶνε Ἀνατολική.

Ὁ ζαχαροπλάστης με προσέβλεψε περιδεῶς καὶ ἀπῆλθε σταυροκοπούμενος.

— Ἐλα ἴδω! τῷ εἶπον.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετ' οἴκου καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀπομακρύνηται.

— Statu νὰ σοῦ quo! τῷ εἶπον ἐντόνως.

— Bré ante νὰ χεθῆς! μοὶ ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους.

Διὰ τὴν πιστὴν ἀφήγησιν:

ΣΤΡΕΨΙΘΩΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅλοι φωνάζουν - Statu quo! καὶ ὅλοι μπροστὰ πηγαίνουν, καὶ μοναχὰ οἱ Ἕλληνες στὸ statu quo θὰ μένουν. Κανείς δὲν λείπει στὸ Ρωμιο - Ἐμπρός καὶ σὲ μπιρμπαντε! γιὰτὶ ἀπὸ τὸ statu quo τοῦ λείπει καὶ τὸ ante!!

✂

Τοῦτοι ἐπίκουροι γιατροὶ φουτρώνουν καθ' ἡμέραν ποῦ ἂν πολέμου ἔχομεν ποτὲ πανωλεθρίαν δοῦν γλυτώσουν σὲν θεῷ ἀπ' τοῦ ἐχθροῦ τὴν σφαῖραν, θὰ σφάζονται ἀνηλεῶς ἀπ' τὴν ἐπικουρίαν!

✂

Ὁ ἠγεμὸν Ἀλέξανδρος καὶ ὁ βασιλεὺς Μιλάνος ἔματοκνλιοῦνται σὲν θεῷ καὶ ἕνας τὸν ἄλλο σφάζει σ' αὐτὸ τὸ ἔματοκνλιομα χαζοὶ οἱ Σουλτάνοι, μὰ καὶ ὁ Γεώργιος ἡμῶν μακρόθεν κάνει χάρι.

Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν